

som bevilges for Landsdelene, bort; den har Betydning som Maximum, det vil sige: saameget, at Rigsraadet, der jo dog veed, at det staar der som en Repræsentation, omfattende hele Staten, ikke vil lægge det i Administrationens Magt at komme til pludselig og uventet at kræve Tilskud af Landsdelene; det vil stille Regjeringen saaledes, at, om der skulde behøves flere Tilskud af Landsdelene, end hvad der her er bevilget, maa der kaldes et nyt Rigsraad sammen. Det er den sande Betydning deraf, at det er en Nødvendighed, for at gjøre Budgettet op for Monarchiet, at sætte en bestemt Sum; men denne bestemte Sum er ligeoverfor Grundloven indbetalt paa Afregning, og dermed er det ogsaa afsluttet tidligere. En tidligere Minister sagde nemlig, da vi her i Thinget bragte denne Sag paa Omtale, at det var for tidligt, og skød det hen i Fremtiden; den ærede Minister syntes nu at sige: „Hvorfor have I ikke indbragt det tidt? (Kirke- og Undervisningsministeren: Nei!) og den anden Minister sagde: „Hvorfor omtale I det for tidligt?“ (S. N. Hansen: Hør!). Det er aldeles sikkert, at Monarchiets Repræsentation i Forbindelse med Regjeringen er istand til at fastsætte Love om Kassebeholdningens Størrelse, om Udgifter, og derved ogsaa tage Bestemmelse om, hvad der skal bidrages af Landsdelene. Det er utvivlsomt; men dermed er det paa ingen Maade afgjort, at det for Landsdelene er fordeeltigt, naar i de givne Tilfælde disse Love og Bestemmelser ere tagne, at man saa skal kunne komme udenfor Grundloven i Forbindelse med dem. Monarchiet kan bestemme en Kassebeholdning saa stort, som det vil; men det er sandsynligt, at en fornuftig Repræsentation og Regjering ikke for Væters Skyld vil bestemme den større, end nødvendigt er, og naars Størrelse engang er afgjort, engang er fastsat, gælder kun det forøgede Tilskud for det ene Aar, og ikke for Fremtiden. Monarchiet kan bestemme Udgifter, og det er efter min Overtydning ikke fri for at gjøre det, som ikke ere hensigtsvarende for et lille Land, men naar de Bestemmelser engang ere tagne, engang ere afgjorte, og det derefter er fastsat, hvilke Midler der skal ydes for at naa disse For-

maal, og derved ogsaa hvad der idetmindste kan forlanges af Landsdelene, saa bliver Grundloven desuagtet bestaaende ved Siden deraf, og Fordelen derved for Landsdelene er, at isald der ikke behøves mere — thi Kassebeholdningsloven eller Voteringen har begrændset det — isald det Voterede ikke kan forbruges, saa er det, der bliver tilbage, til Landsdelenes Raadighed og Disposition. At det er godt saaledes, er bevist ved hvad man har sagt tidligere; har man nemlig ikke sagt, at man tidligere ikke har sølt Carnet, fordi man har forbrugt af Activerne? Men enten man forbruger Activerne eller Kassebeholdningen, er det ikke det Samme? Kassebeholdningen er blot et andet Activ, og af alle Activer det bedste, af den ganste simple Grund, at det er en Capital som Værdi og et Mittel til øieblikkelig Omsætning. Andre Activer ere i den Henseende svagere, idet de kun repræsentere en Capital som Værdi, og mange Gange ere et meget daarligt Mittel til Omsætning, fordi det kun igennem dyre Penge kan lykkes at omsætte dem, og det er saaledes kun et Udspil. Fordi man er kommen til større Udgifter, end man kunde syldestgjøre, har man søgt Dækningsmidler ved hvad man fandt, den ene Gang i Noget, man kaldte Activer, og en anden Gang i et andet Slags Activer, Noget, man kaldte Kassebeholdning, men begge Dele ere dog kun et og det samme. Nu siger det ærede Medlem (Monrad), at derved skulde det være vundet, at man ved at fastsætte, som man gjorde første Gang, og det af Hensyn til de andre Landsdele, et bestemt Beløb, som maatte fordres af dem, skulde man undgaae en extraordinair Opkrævning. Nu er Tilfældet dette — og derfor stemte jeg dengang, og derfor skal jeg ved enhver Leilighed stemme derimod — at man benyttede det til det Modsatte, til extraordinair Udskrivning af Skatter, som senere viste sig unødvendige (En Stemme: Det var tilsælbigt!). Nei! naar man havde holdt sig til disse Bestemmelser og ventet med at gjøre dette Skridt med denne extraordinære Opkrævning, indtil Beregningerne vare opgjorte og Nødvendigheden dertil var anerkjendt, da var man ikke kommen til at gjøre det, og det vil tynge paa vore politiske Forhold, at